

—Тежко ти, безумни си-
не, че сърдцето ти се помра-
чи съ омраза къмъ Го-
спода.

— Татко—извикалъ За-
вулонъ, като позналъ, че
възкръсналиятъ мъртвецъ
билъ баща му, и падналъ
въ несвесъ. Единъ мило-
стивъ човѣкъ го дигналъ
и положилъ на страна отъ
пжтя.

Завулонъ се свестилъ
чакъ презъ нощта. Съ
плачъ и горчиво разкаяние
той станалъ, раздралъ дре-
хата си и, удрайки се въ
гърдитѣ, извикалъ:

— Прости ме, невинни
страдалецъ Христе, Божи
Сине!

Горещо се молилъ За-
вулонъ, но гласътъ на мо-
литвата не можалъ да за-
глуши гласа на грѣшната
му съвѣсть. Завулонъ още
усещалъ кроткия и любо-
венъ погледъ на Боже-
ствения страдалецъ и
скръбта му нѣмала край.
Въ тежки душевни мъки
прекаралъ Завулонъ до
недѣлята.

Неспокоенъ билъ сънътъ
на иерусалимскитѣ граж-
дани въ великата нощъ.
Ония отъ тѣхъ, чиято съ-
вѣсть била спокойна, се
събудили въ момента на
Христовото възкресение,
пълни съ свѣтла радостъ.
Тѣзи пъкъ, които оцапали

ржцетѣ си съ Неговата
пречиста кръвъ, се сепвали
въ съня си, треперейки
отъ нѣкакъвъ си таенъ
ужасъ.

Завулонъ седѣлъ на ко-
лѣне и се молѣлъ усърд-
но. Настъпило полунощъ.
Изведнажъ къщата на За-
вулона се озарила съ чудна
неземна свѣтлина. Заву-
лонъ видѣлъ Ангелъ, който
му казалъ:

— Христосъ възкресе!
Иди при гроба Му и Той
ще те прости.

Ангелътъ изчезналъ, а
Завулонъ, следъ като по-
лѣлъ съ радостни сълзи
мѣстото му, станалъ и оти-
шълъ при гроба Господенъ.

Светатанощъ ехтѣла отъ
чудни гласове; цѣлотонебе
екнало отъ химнитѣ на
ангелитѣ, които прославя-
ли Христовото възкресе-
ние; на тѣзи пѣсни при-
глашала земята.

Христосъ възкресе! —
шуртѣли потоцитѣ, „Хри-
стосъ възкресе!“ шепнѣли
лозитѣ, всѣки листъ и всѣ-
ка тревица, като сливали
шепота си съ чудния химнъ
на вселената, която славѣ-
ла възкръсналия Господъ.
Завулонъ слушалъ възтор-
жено тѣзи звукове на све-
тата нощъ въ омиление и
проливалъ горещи сълзи.

Завулонъ дошелъ при
Гроба, когато започнало да